

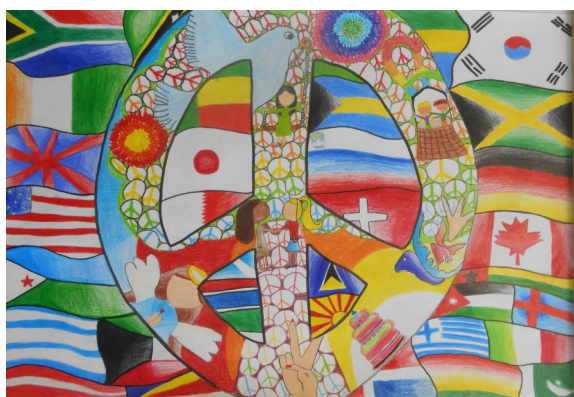
Šola Šolski opis

NAŠA VIZIJA JE PRAVA ZAMISEL O RAZVOJU

Letnik VI, številka 1

December 2016

Vsi vemo, da šolanje v osnovni šoli traja devet let. To je le delček človeškega življenja, mogoče slaba desetina. Vsekakor pa je to, vsaj zame, najpomembnejši del pri oblikovanju človekove osebnosti, ki mu v nadaljevanju življenja odreja smeri, po katerih najde poti do različnih ciljev.

Julija Gorenšek, 7. b

Že sam pogled na vse, ki živimo življenje naše šole, nam prikaže raznolikosti človeškega jaza. Ne gre samo za to, da prihajamo iz različnih kultur, prihajamo tudi iz različnega okolja. Mogoče se zdi, da je to nekoliko nenavadno, saj smo doma komaj nekaj kilometrov narazen, a okolje se ne meri v razdaljah, ampak v družbi, ki nas neposredno obdaja. Vsem tem razlikam navkljub je potrebno vsakega izmed nas spoštovati, biti strpen do njega, hkrati pa poskrbeti tudi za varnost nas vseh.

Vsem vam, učenkam in učencem, želimo strokovni delavci, pa tudi vsi ostali na šoli, pokazati pravo pot za življenje in vam dati takšno znanje, ki vas bo zadovoljilo v življenju. Zato nam morate zaupati in ustrezno sodelovati v utripu življenja na šoli in svojim letom primerno prevzemati odgovornost za vse, kar se dogaja okoli nas.

Vse te vrednote, ki so zapisane v zgornjih besedah, predstavljajo vizijo naše šole. Verjamem vanjo, želim si, da vanjo verjamete tudi vi!

Tomaž Čeplak, ravnatelj

Posebne točke zanimanja:

- Odmeven projektni dan »Trdno stoj. Spregovori!«
- Gostili smo bivše učitelje
- Zbirali smo star papir, akcijo bomo ponovili v januarju
- Napovedujemo knjižni sejem

V tej številki:

Pestro v prvem triletju

Šola v naravi – 5. raz.

Literarno ustvarjanje

Likovni izdelki

Spet raziskujemo

Tekmujemo v znanju

Nizamo športne uspehe

Poglejte jih, to so učenke in učenci 1. a.

So navihani junaki, polni energije, vedno pripravljeni na akcijo.

Prvi trije meseci, ki so jih preživeli v šoli, so bili zelo zanimivi. Spoznali so veliko novega. Ne boste verjeli, skupaj so se tudi že potepali po Sloveniji in obiskali Piko Nogavičko.

Pa pogledjmo, kaj so povedali nekateri učenci o življenju in delu v prvem razredu in zakaj jim je v šoli lepo.

Leo Hedl, 6. b

URBAN: Pri gimnastiki je zabavno, ker delamo kole-
sa in stoje.

JAKA: Rad imam likovno, ker rišemo in bar-
vamo s temperami.

ZOJA: Pri glasbi pojemo in
izdelujemo glasbila.

NIKO: Rad grem na zdrav življenjski slog,
ker se igramo različne igre.

NELY: Pri Slovenščini spoznavamo
glasove.

PATRIK: Imeli smo
športni dan in smo odšli na Mariborski
otok, kjer smo se igrali.

BLAŽ: Bili smo na Pikinem festi-
valu.

SAŠA: Ko je bil naravoslovni
dan, smo spoznavali gibanje.

Na naši šoli je navada, da prvošolčke sprejmejo devetošolci in jim za eno leto postanejo »večji« prijatelji- varuhi. Obenem jim zagotovijo, da se vedno lahko zanesejo na njih, če bodo kdaj v težavah. Postala sem varuhinja prvošolca.

Izdelali smo kartice z imeni prvošolcev. Vsak devetošolec je dobil svojo kartico. Pričakali smo jih pred šolo. Seznanili smo se, v paru skupaj preskočili vrstico in simbolično potrdili nov začetek.

Novi učenci so bili zelo navdušeni, nasmejani in komaj so čakali, da bodo prvič sedli v šolske klopi. Mi pa upamo, da se bodo sprejema še dolgo spominjali.

Jana Gašparič, 9. a

1. b v šoli

Bilo je lepo septembrsko jutro, ki je napovedovalo prvi dan novega šolskega leta. S prijatelji smo se zbrali pred šolo in si izmenjali vtise s počitnic. Najprej smo opravili formalnosti v razredu. Ves čas pa smo že bili na trnih zaradi sprejema bodočih prvošolcev. Vsak od nas je bil zadolžen za enega otroka, da ga popelje čez prag šole in obenem se mu predstavi kot varuh. Otroci so se skrivali pri svojih starših, drugi so z veseljem tekali naokoli in iskali varuha, ki je imel njihovo ime na tablici. Večina sošolcev je že stala ob svojih izbrancih, le jaz sem še vedno čakal. Prestopal sem z noge na nogo in roke so se mi potile. Tedaj sem zagledal dečka, ki je s svojo mamo pogumno korakal v mojo smer. Prepričan sem bil, da je pravi. Ko sem ga končno spoznal, sem mu izročil vrtnico in mu izrekel dobrodošlico na naši šoli. Skupaj sva čez kolebnico preskočila v novo obdobje za njega in tudi za mene. Pospremil sem ga v telovadnico in mu pokazal, kam lahko sede. Preden sem odšel, sem mu povedal, da ga naj ne bo strah, saj šola ni tako grozna. Takrat sem se od njega poslovil in odkorakal iz telovadnice. Za nas je sledila malica, ki je bila zelo dobra. Naslednjo uro smo imeli matematiko, ki ji je sledila biologija. Dan pa se je končal, ko sem se poslovil od prijateljev in se odpravil nazaj domov.

Filip Dobaja, 9. b

Za teh 24 sončkov je bil 1. september prav poseben. Postali so učenci in s tem otroci, ki prevzemajo prve odgovornosti. So na začetku svoje poti do učenosti.

Pri njih je vsak dan pestro, glasno in veselo. Ob ponedeljkih obiskujejo knjižnico, kjer se spoznavajo s pravili, berejo pravljice in zgodbe. V septembru so v Velenju obiskali Piko Nogavičko. Bilo je prav pikasto.

Za njimi je že plavalni tečaj, naravoslovni dan, športni dan in veliko ur šolskih predmetov.

Pred njimi pa najlepši čas leta. Praznični čas.

Majda Kreševič, razredničarka

Miša Sanda, 1. b

Andrej Ravnljak, 1. b

NOVO ŠOLSKO LETO – NOVE DOGODIVŠČINE V 2. A !!!

Prišlo je novo šolsko leto in z njim smo ponovno prišli tudi mi. Sicer težko, po tako dolgem počitku, pa vendar smo se hitro ponovno navadili na šolski red. Pri tem so nam v pomoč bile mnoge dogodivščine. Najprej smo obiskali Piko Nogavičko in se z njo veselili. Obiskali smo Lutkovno gledališče v Mariboru.

Včasih pa združimo in eno in drugo. Tudi sproščene oblike učenja so učinkovite, predvsem pa zanimive. Po vsaki taki izkušnji je naše znanje večje in izkušnje bogatejše. V prihodnje se veselimo novih doživetij.

Siniša Brkić, razrednik

V 2. b SMO PRIJATELJSKI, USTVARJALNI, PRIJAZNI IN VESELI, ZATO RADI HODIMO V ŠOLO

Še dobro, da hodimo v šolo, saj drugače ne bi imeli počitnic. Vsake toliko časa jih dočakamo, se jih veselimo, potem pa minejo, enim prehitro, za druge ravno pravi čas, preden bi se začeli res dolgočasiti. Pa veste, prav radi pridemo v šolo.

Verjetno jih ni veliko, ki ne bi poznali najmočnejše deklice na svetu. Ja, tiste, ki ima po ličkih pegice in oranžne lase, spete v dve nagajivi kitki. Njeni nogavički sta zmeraj povsem različni, čevlja pa črna in velika kot čolna. Skoraj sama živi v zanimivi hiši, ki ji pravi Vila Čira-čara. Z njo v njej domuje ta in jo seveda spremljata skoraj povsod kamor gre, opica, gospod Ficko, in beli konj z velikimi črnimi pikami, po imenu Alfred. Njena najboljša prijatelja sta Tomaž in Anica, velikokrat skupaj uganjajo norčije, ki jim ni para. Njen oče je kapitan, ki pluje po širnih morjih in jo obišče ob praznikih. Verjetno že veste, da govorimo o Piki Nogavički. Tudi mi smo se odpravili k njej na obisk, tokrat nas je pričakala v Velenju, kjer vsako leto skupaj s prijatelji pripravi pravi festival. Imeli smo se odlično, zabavali smo se in ustvarjali ter si velikokrat po tihem zaželeli;

oh, kako lepo bi bilo, če bi lahko bil/a Pika Nogavička.

In kaj bi počeli, če bi se nam želja uresničila:

Pomagal bi ljudem, jih reševal. **Maks**

Dvignil bi hišo, avto ... **Blaž**

Izruvala bi drevo, naredila bi si drva, da bi mi bilo toplo.

Meta

Če bi imela Pikino moč, bi premagovala zlo, rada bi pomagala ljudem v stiski. **Elli**

Dvignil bi ladjo iz prikolice v morje, da bi lahko plula. **Žan**

Pomagala bi vsem ljudem, ki rabijo pomoč. **Lina**

Šla bi v trgovino z živalmi in kupila vse konje ter jih odpeljala domov. Zelo si namreč želim

konja. In pomagala bi atiju, če bi se mu pokvaril avto, bi avto kar odnesla domov. **Gaja**

Napadel bi hudobneže, da bi bil svet varen. **Luka Žnidarič**

Dvignila bi skalo, da bi bila večja plaža ob morju. **Tinkara**

Ksenija Odreitz, razredničarka

Vsak petek gremo v knjižnico. Knjige mi veliko pomenijo. Z njimi sem se naučila brati. V naši knjižnici si lahko izposodimo veliko različnih knjig od pravljic, enciklopedij, knjig rekordov, stripov ... V knjigah spoznavamo veliko pravljičnih junakov. Zbudijo nam tudi domišljijo. **Elli**

Gaja Kenik, 2. b

Žan Movrin, 2. b

Meta Heric, 2. b

ZVEZDICE NAŠEGA RAZREDA

December je prav poseben mesec. Mesta in domovi so okrašeni, drug drugemu pripravljamo drobna presenečenja. Zvezdice na nebu imajo prelepo, praznično moč, vsaka je nekaj posebnega, prinaša nekaj čarobnega. Taki smo tudi učenci v 3. a.

Ena igra tenis, govori 4 jezike, rada jaha; **Yiling** govori kitajsko, hodi na memoriado; **Julija** hodi na gimnastiko, ima rada živali; **David** igra nogomet in odbojko, smuča. **Eva** lepo riše, rada ima živali; **Luka** zelo dobro sestavlja legokocke. **Naja** igra klavir, pleše, poje, igra na frulico, jaha. **Lana** je odlična gimnastičarka, jaha; **Vito** je dober strelec, hitro teče, igra tenis. **Eli** skrbi za živali, lepo riše; **Maxim** hodi na Brain o brain, hitro računa, zna angleško. **Lili** lepo riše, rada ustvarja; **Iztok** je dober nogometaš, **Larisa** hodi k baletu, jaha. **Maruša** vsakemu pomaga, **Patrik** borda, zna odlično sestavljati legokocke, je nogometaš. **Ela** igra violino, hodi k baletu, na memoriado, hitro teče. **Teja** zna plavati, se rada smeji, zna plesati.

Smo prijatelji, imamo se radi in držimo skupaj. Taki smo.

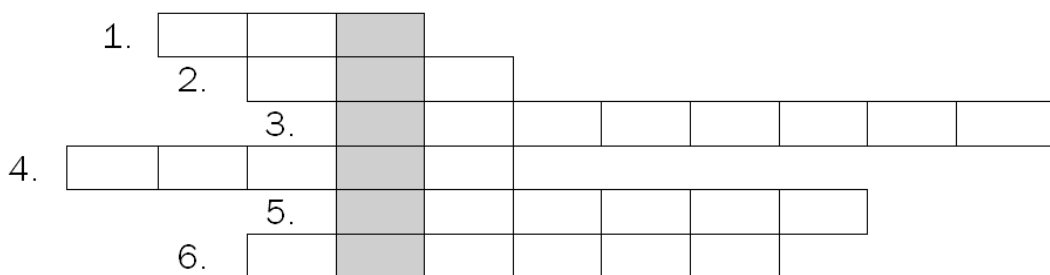
Zbrala in oblikovala Stanka Damjan

3. b NAM POVE

Leto je naokoli in že smo dodobra zakorakali v 3. razred. Iz dneva v dan boljše beremo, pišemo in računamo. Velikokrat nam učiteljica pripravi naloge, s katerimi urimo naše spretnosti in znanja, včasih pa si naloge izdelamo tudi sami. Da bi vam bilo listanje in branje šolskega časopisa še bolj zanimivo, smo vam pripravili nekaj nalog. Razdelili smo se v skupine. Vsaka skupina je izdelala svojo nalogo. Upam, da vam bodo naloge všeč!

Učenci 3. b razreda

Reši križanko.

1.

2.

3.

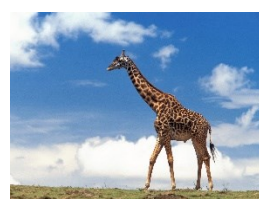
4.

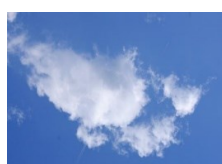
5.

6.

Reši rebus.

ENCIKLOPEDIJA

TATICA

1 2 3 4 5

1 2 3 4 5

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1 2 3 4 5 6

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

PROJEKTNI DAN »TRDNO STOJ« SPREGOVORI

Prireditev smo izpeljali v začetku oktobra, v tednu otroka. **Bila je izjemno bogata in polna presenečenj.**

Najprej smo si ogledali posnetek nastopa Nika Vujicica, ki sporoča mladim po svetu, naj nikoli ne obupajo, naj gojijo vrednote medsebojnega spoštovanja in naj pri doseganju ciljev nikoli ne postavijo pod vprašaj svoje integritete.

Motivator, rojen brez nog in rok, je spregovoril mladim iz cele Slovenije o medsebojnem spoštovanju, nenasilju, strpnosti.

Nick, Avstralec srbskega rodu, ki je že nekaj let srečno poročen in oče dveh otrok, se veliko šali in je ves čas dobro razpoložen. Premagal je omejitve in živi samostojno ter izpolnjeno življenje.

Naša svetovalna delavka Darja je poskrbela, da so nas z obiskom počastili izjemni gostje, ki trdno stojijo, imajo radi življenje in so nam zgled. Bogastvo izkušenj so delili z nami.

Šolski novinarji so se z njimi pogovarjali.

ZGOVOREN NOVINAR

Tone Petelinšek je izjemno priljubljen novinar na radiu Maribor. Našla sem točke, kjer sva si podobna - oba rada govoriva.

Šolsko predstavo je vodil in povezoval tako kot zna le on. Beseda je gladko tekla in včasih smo ga morali spomniti, naj nadaljuje s programom. Že to nam pove, da zelo rad govori. Ob koncu predstave pa sem imela zanj pripravljenih nekaj vprašanj. Roke so se mi potile, v grlu sem čutila debel cmok in spraševala sem se, kako bom to izpeljala.

Kmalu je bil led prebit. Zdelo se mi je, da je s svojim glasom in besedami odpihnil strah. Z njim bi lahko govorila celo večnost. Ko sem dokončala skoraj pol ure trajajoči pogovor, je iz torbe potegnil svoj mikrofon in snemalno napravo in mi vrnil intervju. Najini vlogi sta se v trenutku zamenjali. Vprašanja je postavljal on, jaz pa sem odgovarjala. To je bila zame nepozabna izkušnja.

Julija Gorenšek, 7. b

Jana Valdhuber, 9. b

Zala Gačnik, 9. b

BOŠTJAN ČUKUR

Predstavil nam je svojo življenjsko pot, pretekle izkušnje in cilje za prihodnost. 6pack Čukur oziroma Boštjan Čukur je slovenski raper, eden izmed najbolj znanih slovenskih keramičarjev ter učitelj na Srednji gradbeni šoli v Mariboru . Njegovi učenci so sprva presenečeni, ko ga zagledajo v učilnici, sčasoma pa se navadijo in ga spoštujejo kot učitelja.

Njegovo nenavadno ime je nastalo bolj iz zabave, saj je Čukur njegov priimek, hkrati pa je bil to tudi poklon takratnemu raperju 2pacu (2pac oziroma Tupac Shakur, pokojni ameriški raper), ki mu je bil tudi največji vzor. Povedal nama je, da je njegov prvi rap komad studijsko nastal leta 1999, torej v prejšnjem stoletju!

Ta dan smo se pogovarjali tudi o nasilju nad otroki. Boštjan pravi, da se je nasilju vselej raje izognil, ter se posvečal drugim stvarim, predvsem glasbi.

Za njega je najpomembnejše v življenju, da je srečen, da se dobro počuti in seveda, da mladi poslušamo njegovo glasbo.

Gabrijela Kresal, Zoja Godec, 9. a

MARCOS TAVARES

Z Macosom sva želela poklepetati na naši prireditvi, vendar se je zaradi številnih obveznosti ni mogel udeležiti. Oglasil se nam je preko video klica.

Nogomet je začel igrati v Braziliji na ulici. Trenutno igra pri NK Maribor, je kapetan ekipe in velik ljubljenec navijačev. Odigral je že več kot 400 tekem za Maribor. Je najboljši strelec kluba. Trener je z njim zelo zadovoljen in bi ga težko pogrešal na igrišču. Kadar Marcos zagleda žogo, jo hitro prevzame in borbeno zaključi načrtovano akcijo. Neutrudno spodbuja svoje soigralce in tudi od njih pričakuje požrtvovalnost. Njihov najresnejši konkurent je NK Olimpija. S svojimi soigralci se dobro razume. Slovenščina mu še vedno povzroča nekaj težav, čeprav že vrsto let živi pri nas v Mariboru s svojo družino, ima dva sinova in dve hčerki.

Povabili smo ga na našo prireditev TRDNO STOJ IN SPREGOVORI v okviru tedna otroka. V življenju mu ni bilo vselej le lepo in lahko. Veliko truda je moral vložiti, da danes stoji trdno in vedro zre v prihodnost.

Alen Grum in Jakob Zemljič, 5. b

JERNEJ GRACE

V tednu otroka je bil na odru tudi učenec naše šole Jernej Grace. Verjetno ste že slišali, da je zelo uspešen veslač. Zaupana mi je bila naloga, da se z njim pogovorim in ga povprašam o njegovih uspehih. To je bil moj prvi intervju. Potil sem se in roke so se mi tresle, ko sem stopil do njega. Ugotovil sem, da tudi njemu ni bilo lahko. Oba sva si želela, da bi pogovor stekel čim bolj gladko. Na samem začetku je govoril tako tiho, da nekaterih odgovorov niti nisem slišal. Kmalu sva prebila led in beseda je stekla. Pravi, da ga je za veslanje navdušil brat. Že po dveh letih trdega dela tekmuje in zmaguje, ko poprime za vesla. Sanja, da se bo nekoč udeležil olimpijskih iger in vsi ki ga poznamo, trdno verjamemo, da mu bo to tudi uspelo.

Rok Ribič, 6. a

NE ŽUPNIK; GLEDALIŠKI IGRALEC

S sošolcem sva se pogovarjala s Petrom Boštjančičem.

Že kot otrok si je želel, da bi postal igralec, toda to ni bila njegova edina želja. Postati je želel tudi župnik. Njegova družina ni bila verna, zato je želja po poklicu igralca zmagala. Že od nekdaj je zelo občudoval oder in predstave. Zaposlen je v Drami SNG Maribor. Z ansamblom nastopajo tudi v tujih državah. Pravi, da je na odru vselej prisotna trema, ki pa je zanj pozitivna in zna biti tudi kreativna. Je izkušen igralec in dobro ve, kako težko se je živeti v vlogi. Takoj opazi razliko med vživeto in na pamet naučeno vlogo. Tudi jaz sem to že večkrat opazila. Najdragocenejše so mu vloge Shakespeara. Za njim je bogata kariera, za katero je dobil številne nagrade.

Na koncu sva ga še povprašala, kaj meni o nasilju, ki je v današnji družbi prisotno. Pravi, da je to sestavni del življenja, vendar se mu moramo upreti in ozavestiti tiste, ki to počnejo. Zelo pomembno je tudi, da otrok v rani mladosti čuti ljubezen staršev, saj so otroci naše največje bogastvo.

Eva Gašparič, 7. a

BALERINA NINA NOČ

Obiskovala je našo osnovno šolo, danes je zaposlena v SNG Opera in balet v Ljubljani. Imela sem priložnost, da jo povprašam o njenih začetnih korakih. Že med prireditvijo sem občudovala to lepo in vitko damo. Po programu sem se ji približala in jo zaprosila za kratek pogovor. Glas mi je drhtel, ko sem ji zastavila prvo vprašanje, toda njen topel pogled in nežen glas sta me takoj pomirila in beseda je gladko stekla. Veliko stvari me je zanimalo o baletu. Ta umetnost ji je postala všeč že pri štirih letih. Takrat je naredila prve baletne korake. V baletno šolo se je vpisala pri sedmih letih. Za ples se je navdušila sama in tudi zdaj je vzornica sama sebi. Čeprav je dobra baletna plesalka, ima tudi ona tremo pred vsakim nastopom. Za male balerine je pa dala še majhen nasvet, ki se glasi: tudi če bo včasih res težko, nikoli ne obupajte. Vsi smo zelo ponosni nanjo in ji želimo še veliko dobrih predstav.

Neli Lazar, 6. a

ŠE VEDNO IMAJO RADI UČENCE

Ob dnevu učiteljev smo se družili z našimi upokojenimi učitelji. Nekateri so stopili pred učence in preživeli uro, kot nekoč. S svojo strokovnostjo in bogatimi izkušnjami so nas obogatili in močno razveselili.

DAN UČITELJEV

Vsako leto 5. oktobra je mednarodni dan učiteljev. Učence 4. razreda je obiskal gospod Dolinšek, ki nam je pripovedoval o svojem življenju. Imel je 3 brate in 1 sestro. Živel je v hiši, ki ji mi danes rečemo stara šola. V tistem času še ni bila šola. Na mestu, kjer imamo danes šolsko igrišče, je bila velika mlaka. Zaradi stoječe vode je bilo veliko komarjev.

Osnovno šolo je obiskoval v Kamnici. Šolanje je nadaljeval v nemški šoli, čeprav nemščine takrat otroci niso obvladali. K sreči so imeli prijatelja, ki je dobro znal nemško. Če so se hoteli pogovarjati slovensko, so morali iti na dvorišče.

Po osnovni šoli je odšel na Kmetijsko srednjo šolo. Kasneje se je izučil za učitelja. Potem je postal ravnatelj. Ves čas je bil navzoč pri gradnji naše šole in veliko pomagal.

Delo ravnatelja je opravljal 18 let.

Široko odprtih oči smo poslušali njegovo pripoved in bili smo hvaležni, da nam je podaril svoj čas.

Ana Kramberger in Ela Hedl, 4. b

UČITELJ PRI GLASBENI UMETNOSTI

Obiskali so nas prav posebni gostje. Vedeli smo, da nas bo pri uri glasbe obiskal eden od upokojenih učiteljev. Slišali smo že, da je pred učiteljico Janjo glasbo poučeval učitelj Franci Kovač. Za nas je bilo to nekaj novega. Večina učencev se je tega veselila, nekateri pa so bili negotovi, saj niso vedeli, kako se bodo odrezali.

V razred je vstopil gospod sivih las in bistrega pogleda. Pozdravil nas je, se veselo ozrl v našo učiteljico in zopet v nas. Nagovoril nas je s svojim globokim glasom in kmalu se je nelagodje razpršilo. Videlo se je, da je svoje delo opravljal zelo predano.

Ko smo začeli peti, se je spremenil tudi njegov obraz. Roke je premikal kot, da bi bil on sam v pesmi in njegov glas me je osupnil. Med uro se je večkrat tudi pošalil. Začel je deliti liste. Tudi mi smo se naučili besedilo, kar ni bilo težko, ker je bilo zabavno. Na koncu smo peli vsi v en glas. Slišati je bilo imenitno. Glasbeno učilnico smo zapuščali vedri in z bonboni v rokah. Učitelj nas je z njimi nagradil. Sledilo je druženje naših gostov.

Rok Ribič, 6. a

KOGA SE STRAH BOJI

Le kaj je to strah? Se sploh česa boji? Kakšen je? Ali sploh obstaja?

To se sprašujemo, poleg živali, ki nastopajo v predstavi Koga se strah boji, tudi mi.

Strah se boji prijateljev, ko stopijo skupaj. Je votel, okoli pa ga nič ni!

Ne obstaja, to si samo domišljamo.

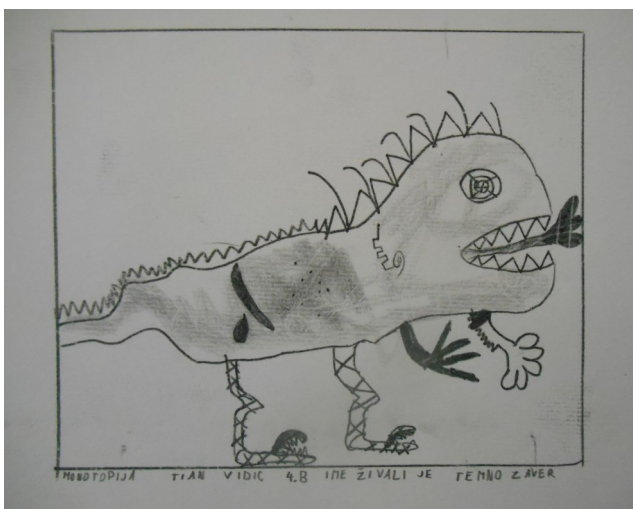
To smo izvedeli na zadnjem KULTURNEM DNEVNIKU.

Na kulturnem dnevniku uživamo v kulturnih prireditvah, izdelujemo veliko lepih izdelkov in se ob tem zelo zabavamo.

Na zadnjem kulturnem dnevniku smo izdelovali vile.

V decembrskem času si jih bodo lahko vsi ogledali. Razstavljene bodo v VILINSKEM VRTU.

Minea Jevšek, Lana Lazar , 4. a

Tian Vidic, 4. b

Minea Jevšek, 4. a

ČE BI BILA ODRASLA

Če bi bila odrasla,
dva otroka bi imela
in ko nekega popoldneva domov bi prišla,
bi ju najprej objela.

Če bi bila odrasla,
bi imela tudi moža
in ko nekega popoldneva
domov bi prišla,
bi ga najprej poljubila.

Če bi bila odrasla,
bi imela tudi hišo.
Tako lepo, da ko bi nekega popoldneva
domov prišla, bi bila najprej vesela,
da ne bi nikjer drugje živela.

Ana Kramberger, 4. b

HRUŠKA DEBELUŠKA

Veronika toka-tika
vsak dan lika, štrika,
skozi vrata iz hodnika
na hrib, kjer je kip.

Kjer je hruška,
kjer je puška,
puške pa so hruške.
Spleza na hruško in utrga debeluško.

Po stezici po meglici
steče do prijatelja,
slastno hruško debeluško mu pojesti da!
Potem pa skupaj do mamice stečeta.

Luka Milutinović Hauptman, 4. b

BOŽIČNO DREVO

Nekoč je živela družina, ki je oboževala božič, zato je postavila 10 božičnih dreves. Vsa drevesa so bila lepa in visoka, le deseto je bilo zelo nizko. V vejah ni bilo nobenega blišča in tudi okraski, ki jih je imelo na sebi niso bili tako lepi. Bilo je v posmeh drugim drevesom. Deseto drevo se ni zmenilo za njih, ker je vedelo, da je pomembna notranja lepota in, da so druga drevesa zelo sebična ter so lepa samo od zunaj.

Nekega dne je družina drevesa odstranila in vseh deset dreves je šlo na odpad. Lepim drevesom so odpadli vsi okraski in vsa barva je zbledela. Grdemu drevesu pa je dež zmočil in zalil suhe veje ter obrisal prah z okraskov. Postalo je najlepše drevo v mestu in vsi so ga občudovali.

Nives Furlan, 5. a

MORJE

Čisto na začetku šolskega leta smo učenci 5. razreda odšli v Poreč v šolo v naravi. Bivali smo v hotelu. Srečevali smo učence z drugih šol, saj so se tudi oni prišli izuriti v plavanju. Hrana je bila izvrstna. Pripravljale so jo kuharice iz hotela. Na plavalni tečaj smo šli dvakrat na dan. Do morja smo se sprehodili peš in se že med potjo zabavali. Proti koncu tedna smo dobili oceno iz plavanja. Veliko učencev je dobilo oceno sedem ali šest, kar je dobro. So bili pa posamezniki, ki so prejeli nižjo oceno. Tisti, ki jim plavanje povzroča še vedno veliko preglavic, pa so dobili še nižjo oceno. Vožnjo z avtobusom proti domu smo prekinili s postankom. Ogljedali smo si Škocjanske jame. Videli smo čudovite kapnike. Ti rastejo zelo počasi, le nekaj milimetrov v sto letih. Skrbnikom jame smo zagotovili, da se bomo vrnili čez petdeset let, ko se bo stalagmit, ki raste s tal, dotaknil stalaktita, ki raste s stropa. Nastal bo stalagmat - kapniški steber. Občudovali smo kapnike v obliki cevčic, zaves in ponvic. Jama je resnično zelo lepa in velika. Upam, da jo boste tudi vi enkrat obiskali.

Žiga Dolinšek, 5. a

ŠOLA V NARAVI!

Mi smo 5. b, razgrajači, to se ve.
Zjutraj smo se zgodaj zbudili
in se takoj na pot napotili.
Z nami skupina super učiteljev je bila,
ki pridno skrbela je za nas in 5. a.
Ko v Poreč smo prišli,
z veseljem smo se razpakirali.
Pojedli smo vse, kar so nam dali
in že razmišljali, kako sladko bomo spali.
Ker fantje cel večer so le noreli,
smo celo jutro na telovadbi viseli.
Punce v eni sobi skupaj smo spale
in vsak večer dolgo klepetale.

Zjutraj je vedno bujenje prezgodaj bilo,
ampak to je šola, kaj pa druga hočemo?
Naslednje dni smo plavali in se igrali,
da bi na koncu tedna kaj več znali.
Tudi za igro smo nekaj časa dobili,
in prav vsi smo se tega najbolj veselili.
Učitelji bili so strogi, prijazni
in ves čas so želeli imeti red,
mi pravi navihanci pa se nismo dali kar tako ujet.
A najboljši dan je bil ta,
ko v disku naredili smo ča, ča, ča.
Počil je lonec in pesmice je konec.

Manca Žerdin in Lana Ivanušič, 5. b

IGRAJMO SE GLEDALIŠČE

V našem razredu smo pokazali ustvarjalnost. Zapisali smo sedem dramskih besedil in se jih naučili na pamet. Igre so prekrasne, zato jih bomo zaigrali na predstavi za starše.

Naslovi naših iger so: Dogodivščina dveh zajčkov, Medvedovi copati, Skrito življenje hišnih ljubljencev, Pametna žoga, Nevarna dogodivščina, Najstnice in Prijateljstvo za vedno. Igre smo zapisali čisto sami, sami smo prevzeli vloge režiserjev, scenografov in kostumografov. Vse smo naredili brez pomoči odraslih oseb. Na nastop se pripravimo tako, da vse mize zložimo na konec učilnice, stole pa postavimo v tri vrste in začnemo s predstavo (vajo). V vsaki skupini so najmanj trije igralci. Veliko kostumov in rekvizitov smo izdelali pri pouku likovne umetnosti. Učiteljica nam je dala nekaj napotkov za izdelavo kostumov in scenskih elementov. Z izdelavo le teh smo zelo zadovoljni.

Nastopa se veselimo. Komaj čakamo, da se oči staršev zazrejo v oder. Imamo veliko treme, to pomeni, da bomo zaigrali dobro, kar se da.

Brina Puhalj in Ajda Heric, 5. b

POTOVANJE

Potujem, potujem, potujem.
Le kam nese me ta pot?
Naj na njej raziskujem,
brez napak, brez kakršnih zmot?

Tavam sem ter tja,
se skušam ne izgubiti,
gledam znake in napise,
a te poti kar ne morem vzljubiti.

Naenkrat pojavi se ta stvar.
Nekaj novega, nekaj neznanega.
Ampak...ali mi je zares toliko
mar?
Ali je to le poti te čar?

Zdaj lažje je hoditi
po poti tej.
Pridejo težki trenutki,
a tudi takrat lahko korakam
po njej.

Ne vem ali zmeraj bo tako,
enostavno po njej hoditi.
Ampak znano mi je to,
da te poti ne smeš kar zapustiti.

Potujem, potujem, potujem.
Morda kdaj zaidem v kak kot.
A sama sebi usodo kujem,
saj takšna je življenjska pot.

Anja Žvarc, 9. b

5. a

Pišemo, rišemo kar se le da.
Uživamo, da se vrti,
ker kolegi smo čisto vsi,
ko na hodniku odmor zazvoni.

Učiteljica šolo spremeni v žur,
vsak dan pride dobre volje,
z nami res je vedno kul.

V klopcih ure presedimo,
se pouka veselimo.
Učiteljice pa ne damo,
ker za znanje jo imamo.

Mi se ne vdamo,
ker radi se imamo.
Vsak dan smo veseli,
fajn se imamo.

Nik Wudler, 5. a

MORSKA DOGODIVŠČINA

Stal sem na palubi. Veter je pihal tako močno, da sem se moral držati za ograjo. Skrbelo me je, da bo obrusil barvo na mojih temnih laseh. Nihče niti pomislil ni, da bi se pred soncem zaščitil s klobukom ali kapo. Aleksej, Alen, Mojca, Aleksandra, Nika, Amadea so sedeli na palubi in občudovali Split. Učitelj Danijel in učitelj Danilo sta nas z varne razdalje fotografirala. Jaz pa sem opazoval oboje. Naenkrat je mimo mojih oči švignilo nekaj belega. Mislil sem, da je galeb, toda ob pristanku med valove, sem videl, da to ni ptič.

Si predstavljate, kako je, ko vidiš svojo jopico deset metrov od ladje v razburkanem morju? Spogledali smo se in obnemeli. Takoj nam je bilo jasno, da je v tako neugodnih razmerah ne bomo mogli potegniti na suho. Le opazoval sem lahko, kako je tonila vse globlje in globlje.

Ja, veliko nenavadnega smo doživeli v okviru projekta Mirno morje, ko smo z jadrnico UKSO pluli ob obali Jadranskega morja. Naučili smo se zavezovati razne vozle in pridobili veliko uporabnega znanja. Z nami so bili še Hrvati in Avstrijci. Če boste povprašali učitelja, kako smo se odrezali, bi rekel, da smo bili »maalo« nagajivi.

Žan Leon Ambrožič, 7. a

BAJKA O KALVARIJI

Na začetku srednjega veka je v Marburgu ob Dravi živel premožen kralj Artur. Bil je zelo premožen in je zaradi tega veliko potoval ter obiskal veliko dežel. Ko je pripotoval v Berlin, je tamkajšnjemu kočijažu dejal: "Oh, kočijaž, kako sem jaz srečen. Celo življenje sem želel oditi v Berlin, in poglej me zdaj, kje sem." "Vaše veličanstvo, Vi še zagotovo niste slišali, kdaj je človek resnično srečen," mu odgovori kočijaž. Pa ga Artur vpraša: "No, kdaj je človek res srečen?" "Vaše veličanstvo, srečen si, ko prehodiš 400 stopnic naenkrat." Kralj se zamisli in tiho obsedi v kočiji.

Ko prispe kralj nazaj v Marburg na Dravi, se odloči, da bo prehodil 400 stopnic in je za ta namen dal narediti stopnice na vrh bližnjega hriba. Njegovi delavci mu v roku dveh mesecev zgradijo stopnice in kralj Artur se končno lahko povzpne na vrh, da najde svojo srečo. Pa sliši dva meščana, kako se pogovarjata. "To po mojem ni varno, po dvestotih stopnicah se bo zgrudil in ostali bomo brez kralja," reče prvi, drugi pa doda: "Seveda, pred tremi leti sem slišal, da po štiristoti stopnici umreš." Kralj Artur se je tega zelo ustrašil, zato je poslal svojega pomočnika do 399. stopnice, saj je sam želel priti prvi do 400. Ker je pomočnik varno prišel skoraj do konca, se je gor odpravil tudi kralj. Hodil je in hodil ter končno prišel do 400. stopnice. Do samega vrha mu je ostalo še nekaj stopnic, ki jih je tudi premagal ter dosegel svoj cilj. Ob tem je bil res srečen in še nikoli v življenju se ni počutil tako zdravega, mladega, močnega, predvsem pa izjemno srečnega.

Eva Gašparič, 7. a

BREZ TEBE

Potujem skozi čas.
Popelje me v staro vas.
Tukaj sem sama,
prazno je kot neka jama.
Čez čas zagledam
majhno sebe.
Okoli pogledam,
res ni tebe.
Yes!
Res je bilo lepo,
ko tebe še ni bilo.
Škoda, da sedaj,
potujem v pravi zdaj,
kjer si ti,
in življenje lepo več ni.

Maja Ambrožič, 9. b

DALEČ

Kaj je že tisto,
ko greš drugam?
Ko izgineš, pobegneš
daleč stran?

Ko si sam izbiraš pot,
ne veš, ne kam, ne kod?
Ko si sam svoj gospod
in si sam utiraš pot?

Jaz temu pravim potovanje,
potovanje daleč stran,
kjer smo le jaz in moje sanje,
se ne oziram ne k njim, ne k vam.

Indija, Švica, Španija,
domišljija izpod vek.
Kjerkoli je drugačna,
dan na dan, svet na svet.

In za to ni treba mnogo,
včasih le s seboj posvet,
da pogledaš pod preprogo
in najdeš zase, zate svet.

Brina Završnik, 9. b

V NOTRANJOSTI SRCA

Potovanje v notranjost sveta
je kot potovanje v sredino srca.
Lahko najdemo kaj novega
in pa tudi kaj surovega.
Odkrivamo, kaj v resnici smo
ali kaj iz nas v življenju še bo.
V notranjosti sveta
lahko najdemo še en svet,
ki nam da nove dogodivščine, življenje,
spet in spet in spet.
V notranjosti srca
lahko najdemo še eno srce,
mного bitij, živali in
kdo ve, kaj vse tam živé.

Andraž Gorjup, 9. b

OMA

Prava lepotica si včasih bila,
a zdaj si najbrž za vedno odšla.
Tvoji sivi lasje in zguban obraz
od trdega dela so pravi poraz.

Kdo bo zdaj pekel mi kruh in pecivo,
mar po hiši ne bo več veselo?
Morda se zavedamo, da zdaj si odšla,
a duša nikoli sprejela ne bo tega.

V duši in srcu te rada imam in verjamem,
da sedaj si v miru odšla.

Minevajo leta in meseci, življenje gre dalje
le tebe v njem več ni. Zdaj dolgčas in praznina
v duši tičita, vendar s spomini jo nekaj obdaja.

Na stari klopi sedim in razmišljam, kako naj živim?
Nikoli več ne bo enako, saj sedaj nimam več moči
razmišljati v temi,
kot takrat, ko za roke si me držala in me pestovala
ter mi zgodbe delila.

Tudi pesmi več ne slišim iz tvojih ust,
a v srcu mi igrajo, in nikdar ne gredo v pozabo.

Nina Kolarič Krajnc, 9. a

LUNA

na nebu ponoči
žari, svetlobo od
svojega dobrega
prijatelja Sonca dobi,
včasih je polna ali pa
je sploh ni, včasih pa
se pokaže le malo, da
ne zglada kot da je nič
ni. Luna je res lepa in s
svojim videzom veliko
obeta. Redko se najde
kdo, ki mu ni všeč, zato
ker je njen videz res
bleščeč. Sama potuje
in nas z mesečino
zasuje, skrivnostno
se smeje in nenehno
zvezde šteje. Po
nebu se potepa
in meni, da je
večno lepa.

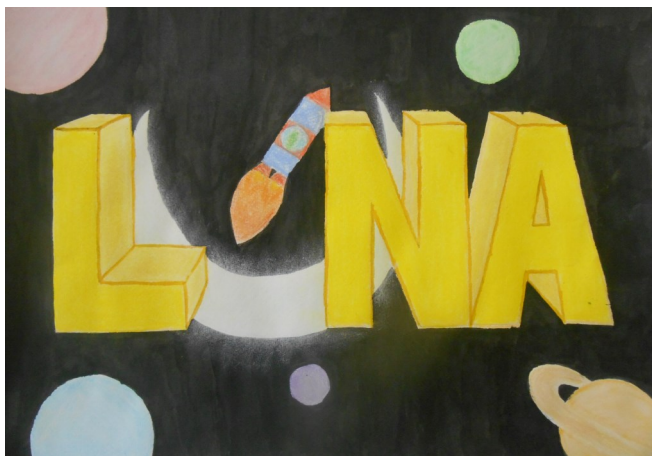
Mendi Štritof, 9. a

KLICAJ

Kdaj napiše se ta
klicaj, kadar na cesti
rdeča luč gori, ali
pa za tabo policaj
hiti? Klicaj napiše
se takrat, ko ti
nekdo reče nekaj
tisočkrat, ali
pa ko ti nekdo
nekaj vzklika,
tebe pa
medtem
nekaj
druga
mika.

Klicaj
stoji na
koncu povedi
in ne služi
nobeni
zmedi.

Jana Gašparič, 8. a

Maja Ambrožič, 9. b

JAZ IN MOJA LUNA

Star sem bil 5 let. Odšli smo k družinskim prijateljem. Imeli so trgovino za njihovo hišo. Jaz in moj brat sva takoj zagledala psa. Njuni imeni sta bili Lucy in Luna.

Luna je bila takšna kot jaz, Lucy pa takšna kot Jaka. Luna je bila nežna in cartljiva, Lucy pa ravno obratno. Ko sem zagledal Luno, sem takoj opazil, da me ima rada. Lucy pa je skakala okoli Jakca, lajala in se igrala. Tako kot moj bratec. Stekel sem k mami in ji zašepetal, če lahko kupimo Luno in Lucy.

Starejši so se pogovarjali o tej odločitvi. Nama pa nič povedali. Ura je bila toliko, da sva že morala spat. Prosila sva, če lahko vzamemo Luno in Lucy domov. Starša sta ves čas govorila, da ne in ne. Hitro smo se odpeljali domov. Mama nama je naslednje jutro rekla, da gremo v Bumbar park. Zelo sva se veselila. Ampak nismo odšli v Bumbar park, temveč k tisti gospe po Luno in Lucy. Tako sva bila srečna, da bi se lahko cele dneve smejala in vriskala. Nastopila je težava, h komu bo odšla Lucy, h komu pa Luna. Odločili smo se na podlagi tega, od koga je katera. Torej Luna k nam, Lucy pa k očetu. In še danes je Luna srečna in zdrava pri nas. Vsi smo srečni, ker jo imamo. Skače, se zabava in nam včasih uide na cesto, ker rada koplje luknje pod ograjo. Najbolj pa uživa takrat, ko jo peljemo na dolg sprehod.

Nejc Bezjak, 6. b

ZA TRI DNI SMO POSTALI INDIJANCI

Ali ste že kdaj razmišljali, kako živijo ljudje drugod po svetu? Kakšne običaje imajo prebivalci na Japonskem, v Afriki, Avstraliji, Islandiji ali Švici? Nadarjeni učenci od 6. do 9. razreda smo. Za tri dni smo se spremenili v Indijance in spoznavali njihove običaje, hobije, prehrano, modrost in še številne druge reči.

Pustolovsko pot smo začeli v petek, 14. 10. 2016, v šolski knjižnici s kratko predstavitvijo o Indijancih. Seznanili smo se, v katerih skupinah bomo delali pri delavnicah. Pred odhodom pa si je vsak nadel še svoje indijansko ime. Imenovali smo se Filozofski grah, Divji zobek, Modra bolha, Noga v ritmu in podobno.

Prispeli smo pred čudovito urejeno veliko hišo, ki je stala na vzpetini. Ustvarjali smo v različnih delavnicah. Prvi dan sta nas čakali dve delavnici, med njima pa tudi malica, saj so bili naši trebuščki že pošteno lačni. Po večerji smo imeli zabavni večer, se igrali družabne igre in se ob tem veliko nasmejali.

V soboto zjutraj smo se zbudili že zelo zgodaj in z jutranjo telovadbo razgibali svoje mišice. Nadaljevali smo z delavnicami. Po kosilu smo imeli prosto. Pred hišo je igrišče in pošteno smo ga izkoristili. Fantje so se v večini zagreli za nogomet, punce pa za pogovore in skrivalnice. V popoldanskih delavnicah smo si nabirali znanje in izkušnje. Še en večer je minil v druženju. Tisti bolj zvesti navijači, pa so se pozabavali ob gledanju nogometne tekme med Mariborom in Olimpijo.

Po nedeljskem zajtrku so se začele priprave na predstavo za starše. Namaskirali smo se v indijance in nestrpno čakali starše. Odigrali smo predstavo, v katero smo vključili vse, kar smo spoznali in ustvarili v treh dneh. Na likovni delavnici smo si izdelali lovilce sanj. Sami smo sestavili dramsko besedilo po knjigi *Mali Padajoči sneg*, izdelali kostume in sceno. Preizkusili smo se tudi v streljanju z lokom ter izdelavi indijanskih zapestnic in verižic. Seznanili smo se pa tudi z indijansko glasbo, običaji, računanjem in življenjem.

Z indijanskega tabora smo domov prinesli veliko novih spoznanj o Indijancih in tudi lepih spominov na čudovite preživljene dni.

Lina Winkler, Taja Natek, 8.a

BADMINTON

Ura pet je že odbila, skoraj na badminton sem pozabila.
Z mamó v avto odhitiva ter do Kungote v hipu prihitiva,
opremo si takoj pripravim in zraven drugih se postavim.
Treneer nas hitro razvrsti v skupine tri.

Fantje nam takoj grozijo, da z njimi dvoboj izgubimo,
a punce se jih ne bojimo,
saj tudi oni kdaj zgbujijo.

Med tekmo se hudo gledamo in žogico nabijamo,
samo, da dekleta zmagamo.

Po tekmi pa se usedemo,
očarljivo jih gledamo,
a fantje se tolažijo,
da drugič oni nas premagajo.

Nina Kolarič Krajnc, 9. a

Nik Špendl, 5. b

TEDEN

V ponedeljek budilka starše budi,
učencem v šolo se ne mudi.

Torek je lep, skoraj za celi svet.

V sredo se veselim, saj test nazaj dobim.

Četrtek je bled, ampak bo za preživet.

V petek bo svetovno, kino dvorana, to bo vse polno.

Sobota, spim ves dan in zvečer na telefonu visim.

Nedelja pa je žalostna, saj naslednji dan se zgodba ponovi.

Pia Hojnik, 5. a

Zara Godec, 5. a

Pavlina Dobaja, 5. b

PODOBA V ZRCALU

Ko z zbeganimi očmi strmim v ogledalo,
razmišljam: Kaj iz mene bo nastalo?

Kdo sem jaz?

Uspeh ali poraz?

Sem ta jaz res »ta pravi« jaz?

Ali je ta podoba v zrcalu samo moje telo in moj obraz?

Ne. Ta pravi jaz se skriva za vso to fasado,
je kraj, kjer čustva in misli vsak dan ustvarjajo torna-
do.

Ta pravi jaz je poln govorjenja, mišljenja, hrepenjenja,
poln lastnega mnenja.

Pa strasti in domišljije,
lastnih svetov, ki jih nihče drug nikoli ne odkrije.

Ta pravi jaz ni od nikogar drugega in je samo tvoj.
In zato lahko rečeš, da je moj jaz samo moj.
Ne trudi se biti jaz od koga drugega, kajti samo ti si
lahko ti

MOŽGANI

Možgani so organ,
s katerim mislim prav vsak dan.
Če dobro jih koristim,
si hitro kaj izmislim.
Skriti so v glavi
in vedno gredo z nami.
A včasih grejo na potep
in učiteljica nam da cvek.

Arne Završnik, 6. a

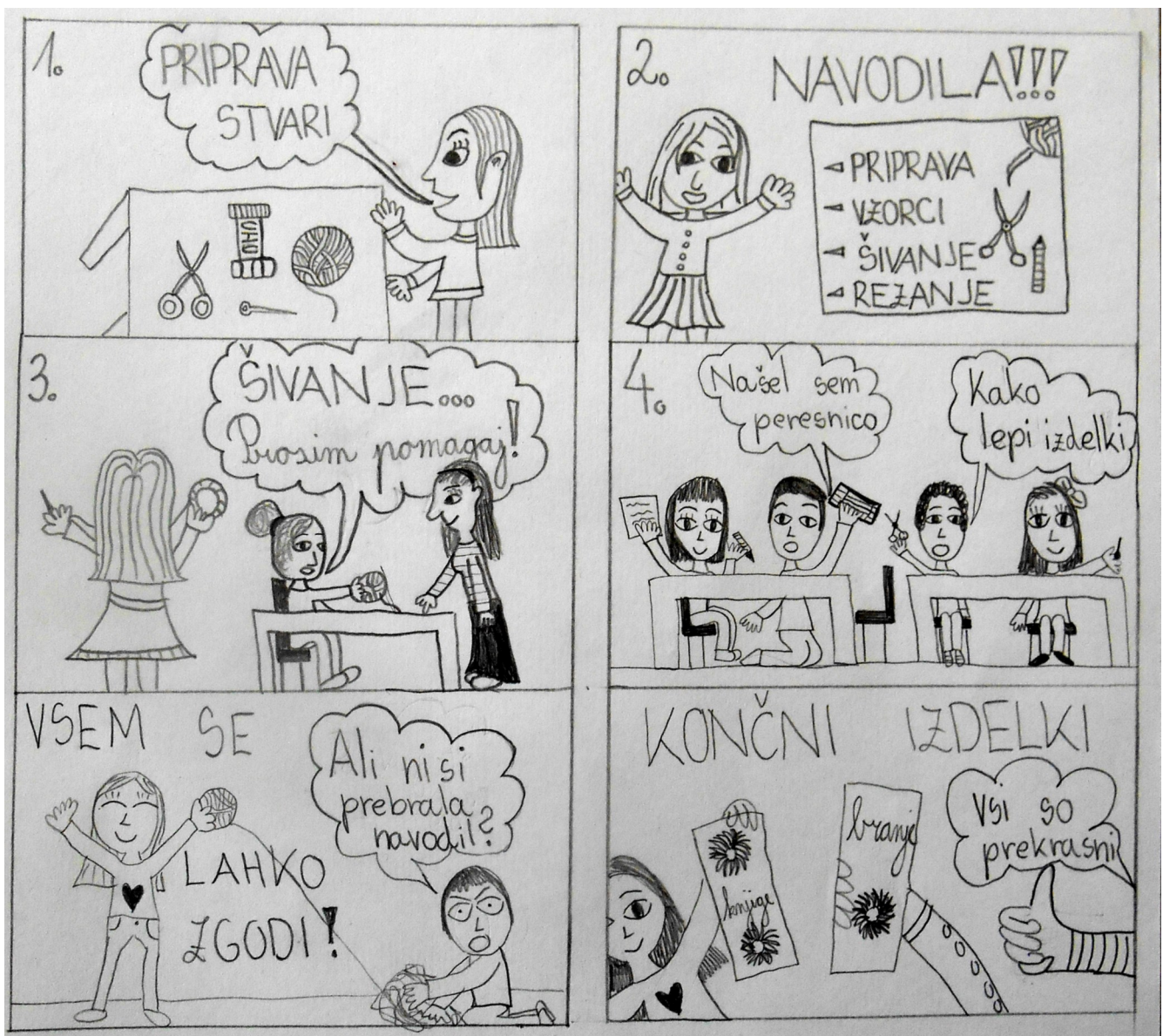
ROKA

Roka je zelo velika,
roka rime se dotika,
z roko mahaš v slovo,
z njo skleneš novo prijateljstvo.

Ko mamica za roko prime te,
roka kar nasmehne se.
Roka lepa pisma piše,
da izpolnijo se želje vse.

Maruša Gomivnik, 6. a

TEHNIŠKI DAN

Taja Žgajnar Rovčanin, 7. b

EKO VRT

V letošnjem šolskem letu smo se odločili, da postavimo šolski eko vrt. V ta namen smo oblikovali interesno dejavnost »mladi vrtnarji«. Za začetek smo postavili visoke grede, jih poslikali in vanje nasadili sadike solate in začimbnice, ki prezimijo. Solata je imela ugodne pogoje za rast in v mesecu novembru smo lahko pobrali že prve pridelke. Pripravili smo si odlično solato, ki smo jo z veseljem pojedli. V prihodnjih mesecih nas čaka še ogromno dela, vendar že komaj čakamo, saj nas delo na vrtu in uživanje v naravi zelo veseli.

učenci vrtnarskega krožka z učiteljicama Minjo in Petrino

SRCE

Srce bije, tiktaka
in nikoli nikogar ne čaka.
Je veliko, mogočno, rdeče
in nit življenjske sreče.
Srce nikoli ne počiva,
le kri od sebe odriva.
Včasih je tiho,
včasih pa glasno,
a nikoli prepočasno.
Srce potrebujemo za
srečo, zdravje, ljubezen
in nikoli za bolezen.
Ko si zaljubljen,
srce ti drhti
in takrat se ti vse možno
po glavi podi.

Neli Lazar, 6. a

RAZMIGAJMO MOŽGANČKE

Po slovenski zakonodaji lahko naenkrat naberemo največ pol kilograma regrata.

Drži ali ne drži?

Se vam zdi vprašanje znano? Nam je to precej znano, saj smo se udeležili tekmovanja Male sive celice. Vsi si pod tem imenom predstavljajo televizijsko oddajo, vendar se pred tem vrstijo predtekmovanja po posameznih regijah. Predtekmovanje poteka v pisni obliki. Osem najboljših skupin se udeleži še ustnega dela tekmovanja, kjer se pomerita po dve ekipi v skupini. Zmagovalna ekipa iz vsakega para gre, v vsem znano, televizijsko oddajo.

Predtekmovanja se nas je udeležilo šest učencev v dveh skupinah po tri. Na pisnem delu so nam možgančki delali tako, da se je kadilo. V ustnem delu tekmovanja se je pomerila ena naša skupina, ki pa se žal ni uspela pretolči naprej.

Čeprav nam letos ni uspelo, da bi vas pozdravili s televizijskih ekranov, bomo naslednje leto poskusili ponovno. Nismo razočarani. Držimo se pregovora: važno je sodelovati, ne zmagati!

Eva Gašparič, 7. a

BOŽIČNI KONCERT

Na naši šoli v letošnjem šolskem letu delujejo otroški pevski zbor, mladinski pevski zbor in Cici-zbor, v katerem se prvošolci šele učijo pravilno peti. Poleg tega delujejo na šoli kar tri Orffove skupine, v katere so vključeni učenci 1., 2., 3. in 7. razreda. Naštete skupine so se 8. decembra 2016 predstavile na tradicionalnem božičnem koncertu, ki je bil tudi letos v Bresternici.

V prihajajočih mesecih in novem koledarskem letu pa seveda načrtujemo še marsikaj. Nastopili bomo na revijah OPZ in MPZ v dvorani Union, sodelovali bomo na šolskih prireditvah in občasno na drugih prireditvah v Kamnici ter se v juniju udeležili Zborovskega BUM-a v Ljubljani.

Janja Ambrožič, zborovodkinja

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ LOGIKE

V soboto, 22. 10. 2016, smo se na Osnovni šoli Janka Padežnika udeležili Državnega tekmovanja iz logike. Za našo šolo so tekmovali Eva Gašparič, Žan Luka Ambrožič, Lina Winkler, Katarina Kante, Brina Završnik in Maja Ambrožič.

Tekmovanja se je udeležilo več kot 1800 bistrih glav od 7. do 9. razreda.

Srebrno ali zlato priznanje pa je prejelo le približno 20% vseh tekmovalcev in med njimi so tudi naši učenci, na kar smo zelo ponosni.

Prejemnica zlatega priznanja je tako **Eva Gašparič** iz 7. a.

Srebrno priznanje pa prejmeta **Lina Winkler** iz 8. a in **Brina Završnik** iz 9. b.

Vsem tekmovalcem čestitam! Logika je zares njihovo močno področje.

Čestitke si zaslužijo tudi mentorji.

Siniša Brkič, koordinator

KAJ POMENIJO KNJIGE VAM?

V aprilu, mesecu knjige, bomo počastili in dodali vrednost knjigi z različnimi aktivnostmi.

Prijazno vas vabimo, da se nam pridružite. PODARITE KNJIGO. Če imate doma knjige, ki jih ne prebirate več, in jih boste lahko pogrešali, jih podarite.

Knjige bomo zbirali v prvem tednu v aprilu 2017. Potem bomo organizirali knjižni sejem in knjige ponudili v prodajo po simbolični ceni. Zbrana finančna sredstva bomo namenili v šolski sklad.

Ponujamo vam priložnost, da se izkažete v solidarnosti.

Z majhnimi dejanji lahko naredimo veliko veselje.

Zdenka Štruc, knjižničarka

DRŽAVNO KOŠARKARSKO TEKMOVANJE, PRIHAJAMO!

Pa smo dočakale, dan velike odločitve! Že zjutraj, preden smo začele ogrevati svoje mišice, smo se potile, glasno govorile in težko sledile pouku. Pospravile smo celo porcijo kosila, da smo si nabrале dovolj moči. Našo zbranost so močno načeli ostri zavoji proti Sladkemu Vrhu. Zamuda sodnikov se je izkazala za zelo dobrodošlo, saj smo pridobile čas za klepet, ki nam je pomagal izoblikovati taktiko. Domačinke so nas skoraj spravile na rob obupa. Naš učitelj je že gledal v tla, postal redkobeseden in stiskal zobe. Ne vem od kje smo zbrale moč in pogum, da nismo klonile. Danes vem, da je bila tudi sreča na naši strani saj smo v zadnjih sekundah povedle. Sreča je vedno na strani hrabrih, kar nam je tudi omogočilo udeležbo na državno tekmovanje. Po predahu smo odigrale finalno tekmo sproščene in zadovoljne. Košarkarice iz Slivnice smo premagale z lahkoto. S tem smo postale regijske prvakinje.

Ela, Stela, Teja, Natka, Martina, Tea, Alja, Nuša, Nastja, Maja kam ste shranile svoje zlate medalje? Moja visi na častnem mestu nad pisalno mizo.

Taja Natek in Lina Winkler, 8. a

OTVORITEV GIBALNICE

No, pa jo imamo. Našo novo in dolgo pričakovano gibalnico. V petek, 2. 9. 2016, smo imeli otvoritev naše nove pridobitve, za katero smo denar zbirali že kar nekaj časa. V šolskem letu 2014/2015 z zbiranjem odpadnega papirja, v letu 2015/2016 pa s pohodom Koraki za korakce po mariborskem Mestnem parku, ki smo se ga udeležili učenci, naši učitelj, pa tudi naši starši.

Na otvoritvi nas je obiskala tudi predsednica dobrodelnega združenja Koraki za korakce, Andreja Kračun. Ta je izrazila tudi svoje veselje ob še enem izpolnjenem cilju, kajti to je v Sloveniji že 16. gibalnica, ki jo je združenje Koraki za korakce pomagalo opremiti. V

novo opremljenem prostoru bodo učenci pridobivali nove izkušnje s pomočjo pripomočkov, kot so semafor glasnosti, igra balansiranja, ravnotežna plošča in mnogimi drugimi.

Vsi smo zelo navdušeni in komaj čakamo, da bomo lahko gibalnico preizkusili tudi sami.

Katarina Kante, 9. a

TEKMOVALI SMO IZ ANGLEŠČINE

V letošnjem novembru so se devetošolci urili v znanju angleškega jezika. Tekmovalo je 14 devetošolcev in 8 učencev je prejelo bronasto priznanje.

Katarina Kante, Timotej Tepeh, Brina Završnik, Jana Valdhuber, Maja Ambrožič, Anja Žvarc in Zala Gačnik so se uvrstili na regijsko tekmovanje. Na regijskem tekmovanju bodo dokazovali poznavanje angleškega modernega dela za najstnike *The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian*.

Vsem tekmovalcem in dobitnikom priznanj iskrene čestitke in veliko uspehov v nadaljnjem tekmovanju.

mentorica Karolina Purgaj

Raziskovalne naloge

Ne ni napaka, že sedaj smo pričeli pripravljati raziskovalne naloge za **34. srečanje Mladi za napredek Maribora.**

Raziskovalnega dela so se lotili Katarina Kante, Maja Ambrožič, Zoja Godec in Gabrije-la Kresal, Taja Natek, Sara Barbirič Frank in Miha Kramberger. Pri delu jih bodo vodili mentorji Zdenka Štruc, Karolina Purgaj, Katja Soršak Godec, Danijel Korpar in zunanji sodelavci Dr. Tomaž Rotovnik, doc. dr. Klemen Prah in Matjaž Šraml. Raziskovali pa bodo na področjih književnosti, varstva okolja, varnosti v cestnem prometu in geografije. Vsem raziskovalcem želimo veliko delovne vneme in uspešno opravljeno delo.

Zbiranje odpadnega papirja

V mesecu oktobru smo na šoli izpeljali akcijo zbiranja odpadnega papirja. Ponovo smo dokazali, da je v slogi moč, saj smo s skupnimi močmi zbrali kar 12.325 kg papirja in si prislužili lep kupček denarja, ki ga bodo posamezni razredi porabili ob koncu šolskega leta za izvedbo pouka na drugi lokaciji. Naslednja akcija bo izpeljana v mesecu januarju.

NATEČAJ »ZLATO JABOLKO«

Dragi učenci, razpisujemo natečaj za **Zlato jabolko**. Tema letošnjega natečaja so **ŽIVALI**.
Svet ljudi je od nekdaj tesno prepleten s svetom živali.
Živali nam pomagajo, da sprejmemo sebe.

Vabimo vas, da se pridružite in pišete, rišete, modelirate ...

Prispevke zbiramo razredne učiteljice na razredni stopnji in na predmetni stopnji učiteljice slovenščine ter likovne umetnosti.

Osnovna šola Kamnica

Telefon: 02/624 08 50
Telefaks: 02/ 624 08 60
E-pošta: o-kamnica.mb@guest.arnes.si
Splet: www.os-kamnica.si
Urednica : Zdenka Štruc in šolski novinarji
Sodelujoči: Učenci in učitelji OŠ Kamnica
Jezikovni pregled: Katja Soršak Godec in Gabrije-la Čeh
Likovna zasnova: Karmen Podrekar
Tehnična izvedba: Zdenka Štruc,
Maj Drakšič, Aleksej Jurak
Pomoč pri izvedbi: Danijel Korpar
Fotografija: arhiv šole
Časopis izhaja dvakrat letno.

